

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐκωθὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια καὶ ἑνηκῆσά πέντε,
τὰ νοουμήν κα' ἐν κοινότητά.

Τῶν δρών μας μεταβολά, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑ κα φράγκα κα' ἴσ τὸ χ ἔρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντός εὐμοῦσος τοσάση
ὅτι πωλοῦμεν ὄσματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κα' ὅτιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἐκτὸς τοῦ Νοεμβρίου κα' εἰκοσθῆ
κα' ἔρχονται βουληφόροι δεδαστοί.

Ἐνηκῆσά καὶ δέκα κα' ἑτά,
τρέχ' ἂ γλῶσσα τοῦ κάθε Σοφτά.

**Περικλέτος, Φραουλῆς,
κα' ἡ παρατά τῆς Βουλῆς.**

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ,
μὰ νὰ καὶ τὰ θραναία,
ποὺ κἀθόνται καὶ λέει πολλοὶ
γιὰ τὴν Μακεδονία.

Νὰ καὶ τὰ καπιτιστήρια
Κατάνων τε καὶ Βροθίων,
νὰ καὶ τὰ φοροδευτήρια,
ποὺ πᾶνε πρὸς νεροῦ τῶν.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποδοχεο' ἔδω καὶ στράνεϊς
μαζὶ μου τὴν ἀρίδα σου
καὶ λὲς γὰρ τὴν πατρίδα σου...
νὰ κα' ἡ τὰρσίσα τῆς Βουλῆς, νὰ κα' ὁ Κολοκοτρώνης,
ὅπου καθβῆλα' σ' ἄλλοιο κινετῆ τῆς ἀπαρτίας τῆς
ἐκείνας τῆς Ρωμαιοῦς,
κα' ὅλας τῆς ἀμαρτίας τῆς
τῆς Κολοκοτρωνεῖνας.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ κα' ἡ τακτικὴ παρατά
μὲ μουσικαὶ καὶ οὐκίπυγες καὶ ἔσοδα ταράμ ταράτα.
Νὰ νὰ καὶ φίλοι Προσβενταὶ
καὶ καθεμὴν Προσβεία,
νὰ καὶ ποδογύροι, κονιέ,
γιὰ τὴν ἐργολαβία.

Ἄερας ἄγριος φουῆ
κα' ἀνοδεῖ ἔξω βροχηθμός,
νὰ καὶ σπαθῖος μὲ χρυσῶ,
ὅπου οὐκ ἔστιν ἀειδός.

Πάλι παρατά τυπικὴ
τὴν ἐναρξιν κηρύττει,
καὶ φθάνουν οἱ Συνοδικοὶ
μὲ τὸν Μηροπολίτην.

Βουζῆται πατριωτισμός,
πολλοὶ φρονηματῖοται,
ψάλλεται πάλιν ἀγαθός
καὶ βουλευταὶ γαντίζονται.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ μὲ τὸ μικρὸν κηπάριον,
μὰ νὰ κα' ὁ καρφενός ἐκεῖ,
ποὺ πίνουν οὐδὸ καὶ ραπὶ
μὲ ἔξιλωμα μακάριον.

Νάτο τὸ Βουλευτήριον, νάτο τὸ Παρλαμέντο,
ποὺ Στένοτος ἐκήρυσαν μὲ μῆρα φαλιμέντο.
Νὰ καὶ τὸ Βῆμα, Περικλῆ, μὲ δύο σκαλοπάτια,
ποὺ ἔ' ἀνεβαίνουν Μισραμπὼ μὲ γουζλωμένα μάτια.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποὺ τόσον ἐκτιμᾶται,
νὰ κα' οἱ στενοὶ διάδρομοι, νὰ καὶ τὰ θεωρεῖα,
ἐποὺ λαὸς κυριαρχος πηγαίνει καὶ κοιμᾶται
καὶ γλυκοαναουρῖζεται μὲ τόση ἠγορεῖα.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποὺ κα' ἀδρανοῦσα βρέμεται
καὶ κόσμο καταρλίγει,
μὰ νὰ κα' ἐκεῖν' ἡ στέγη,
ποὺ γιὰ σημεῖον δράσεως παλῆρ σημαία κρέμεται.

Κι' ὁπότεν, φίλη κερφαλῆ,
στηλόνεται φαιδρὰ
καταλαβαίνεις ἡ Βουλῆ
πῶς ἀρχισε νὰ ἀρῆ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μὲ τὴν Βουλὴν γενοῦ
καὶ βάλ' ἴγνο τοῦ
καὶ πνεῦμα σ'ὸν κεφαλὴ τῆς
γὰ νὰ κυτῆ τὸ χεῖλ' τῆς.

Πάλι παρὰ τυπικῆ,
συνειθισμένη, τακτικῆ,
κ' Ἀνατολικῆς μ' ἄντισηρά,
ποῦ λαχταροῦν ελευθερίαν,
κυτῆζοῦν τὸ σωτήριον
τοῦ κράτους Βουλευτηρίου
μὲ τοὺς κυρίους Βουλευτὰς, τοῦ Θερόνου τοῦς Συμβούλους,
καὶ μ' ἄλλα μούσωνα τρανά,
καὶ ψιθυρίζουν σιγανά:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους.

Πάλι παρὰ τυπικῆ, κ' ἔχω καθῆμι καὶ λύτη,
ποῦ δὲν κυτῆζοῦν τὸν μουγγῶ, μὰ κ' ὁ Κορφατῆς λείπει.

Καὶ πάλι χράκουμο μερικῶι,
πάλι παρὰ τυπικῆ
μὲ τὰς συνήθεις τὰς πομπὰς,
κ' ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς
ξανακαθίζει, Περικλῆ, ἠψηλὰ σ'ὸ Προεδρεῖο,
καὶ σὰν χειμῶνας φαίνεται σεβασμῶς μὲ κρόν.

Πάλι παρὰ τυπικῆ... μορφὸς δὲν βλέπω νέας,
μόνο γαλόνι μπόλιμο μὲ θέλγει καὶ φουστῆρι,
δὲν βλέπω καὶ τοὺς Βουλευτὰς ἐκείνους τῆς Κραναίας,
ποῦ ἴνε πὼς δ' ἄφηρουνε τοῦ Μήτισου μας τὴν στήνη.

Π. — Βλέπω καὶ μὰ μελαχροινῆ, ξυλίγη πατριώτη,
καὶ νὰ τὴν κλέψω μοδεχεται σὰν τὸν Κριμουκωτῆ,
ποῦ ἴνε πὼς ἀπηγάγε μὲ τρόπο μὰ δασκάλα
κ' ἔπηγε καὶ τὴν ἔκρυψε τὴν ἄμοιρη σ'ὸ Δάλα,
πλὴν ἔπειτα τὸ γεγονός ψευδὲς διακλήθη,
κ' ἡ σοβαρὰ δὴνενους ἐκτόπησε τὰ πλῆθη.

Πότε θὰ γίνουν ρεμπελὶ
κ' ἀπαγαγαῖς μεγάλας,
νὰ κλείσουν δια τὰ Σχολειά,
νὰ κλέψωμ δασκάλας.

Πότε καθένας Βουλευτῆς σὰν τὸν παραγωγίζου
οἱ λάμποντες ἐν τέλει,
καὶ δὲν τοῦ διορίζου
ἐκείνην ὅπου θέλει,
θὰ εἰχεται, βρὲ Φασουλῆ, σ'τὴν ἄμοιρη τὴν ἄλλη,
ποῦ πήρε τὸν διορισμὸ γὰ συμφωρὰ μεγάλη;

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελὶ, πότε θὰ δοῦμε κ' ἄλλους
νὰ κλέβουν καὶ δασκάλους.
Γὰ κῆττα ἰ ποδύγυρος μὲς σ'τῆς Βουλῆς τὴν αἰθουσα...
κῆττα μὰ γαλανόφθαλμη, ποῦναι σὰν τὴν Ἀρθουσα.

Κῆττα καὶ μίᾳ παρηνόλῃ,
τὶ μάτια, τὶ γλυκῆτης 1..

Φ. — Ἄν' ἰρέπεσαι, βρὲ κουρελῆ,
ποῦσαι καὶ φαμελίτης;

Π. — Ρίχνη μαπαῖς λοξὰ λοξά...
λὲ φάμ λὲ φάμ ἰλ νὸ δ' ἔδ,

κ' ὅτε ποτὲ μας προκοπῆ θὰ δοῦμε καὶ χάρη
ἂν κ' ἡ γυναῖκες μὰ Βουλῆ δὲν κᾶνον, κακομοίρη.

Φ. — Πάλι παρὰ τυπικῆ μὲ γαλονάδων μένος
καὶ φουστῆριων καρτέμα...
νὰ κ' ὁ τῶν ἑπισημῶν Ὑπουργὸς βελλαδοφορεμένος
μὲ δαδὸ μεγάλ' ἄσπερα.

Πάλι παρὰ τυπικῆ κ' ἄρχῃ Βουλευτηρίου...

Π. — Πότε θάλλῃ κ' ὁ Βασιλεῖς;

Φ. — Μεσοῦντος Δεκεμβρίου.

Π. — Τὸν Ἀσημάκη, Φασουλῆ, κυτῆζοῦν τὸν ἐρίφη.

Φ. — Ὡς τόσο δὲν μωρεῖσαι νὰ τοῖβρουν καμμὰ νύφη.

Π. — Κ' ὁ Νόντας κ' ὁ Καλλιφρονᾶς τὴν ὁρᾶν ὁρᾶν.

Φ. — Κ' ὁ Κυριακούλης ἐρχεται κ' ὁ Ταξίαρχος λάμπει.

Π. — Ἰδὲ τὰ πάντα, Φασουλῆ, κανέναν ἀλλαγμένον,
μόνον ὁ Πάλλης φαίνεται ἰγάκι κουρασμένον.

Φ. — Ὡς τόσο δὲν μωρεῖσαι νὰ τοῖβρουν καμμὰ νύφη,
δοο τῆς στρουγγᾶς σου τᾶρηδ' ὅταν σοῦ ζῆτοῦν χορτάρι.

Π. — Συλλογισμένον τὸν θεωρῶ, κᾶνω νὰ τὸν ροιήσω

ἂν εἶναι γὰ τὴν στρουγγᾶ τὸν νὰ τὸν παρηγορήσω.

Φ. — Ὑπὸ τοῦ Πάλλη, Περικλῆ, φωνάξω διατόρωσ...

Π. — Ὁδὸ μὴν ὁ μέγας Ἑρακλῆς ὁ καὶ ῥοιολοφόρος,
ὅπου σὰν ἀγροπνος φρονοῦς νυχθήμερον φυλάττει
καὶ Στέμμα καὶ Παλάτι,

τὶ θὰ γενῆ, βρὲ Φασουλῆ, σὰν πῶρη παρ' ἑλιθία;

Φ. — Ἰσως ἂν τὸ ῥοπαλοῦ νὰ πᾶρη τὴν σανάδα.

Π. — Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποῦ ἰ δὲν ἐδνοῖσαι
γὰ νὰ συντρέψῃ τὰ δεσμὰ τόσοον Ρωμηῶν Μουτῆικων,
πλὴν βλέπω μετὰ λύπης μου πὸς σήμερ ἄπονοῖσαι
ὁ Κόντες ὁ πολέμαρχος κ' ὁ Μούτος τῶν Πορτικῶν.

Φ. — Γιὰ κ' ὁ Κόντες τάχατι παρῶν δὲν εἶναι, μωποφο;

Π. — Θὰ ξεσπονεῖ φάίνεται τὸν κόκκινον τοῦ οὐοφο.

Φ. — Κ' ὁ Μούτος πὸς δὲν φάνηκε καθόλου, σ'εραβῶν;

Π. — Γιὰ τὸν λαῖμον τοῦ φαίνεται γαργάρας πὸς θὰ κᾶνη.

Φ. — Ἄγιοι πατέρες ἤλθαν...

Π. —

Γιὰ δὲν ἤλθαν οἱ;

Φ. — Θὰ κᾶνωται σ'ὸν καρφονε κ' ἔξω σ'ὸ περιβόλι.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποῦ σὲ δουλειᾶς μᾶς βάζει,

κ' ὁ Πάλλης τῆς σ'υγκλήσεως Διάταγμα διαβάξει.

Π. — Τ' ἡβάσαι, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τῶρα κατεβαίνει.

Φ. — Ἀρῶν λοιπὸν ὁ Βασιλεῖς σ'ὸ ἔν' ἄνομα μῆνει
ἐγὼ σ'ὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ στόμφο θὰ προβάλω
καὶ λόγο θὰ τοῦς βγάλω.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφαλατῆς
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς εἰχον κ' ἐγὼ τὸ μάτι
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς καὶ τοὺς ἀνιμωτισσοῦσους...
αἱ σχέσεις τρέχουν ὀμαλαὶ μ' ἄλλα σ'εχδὸν τὰ κράτη,
πρὸ πάντων ὁμοῦ, κύριοι, μαζὶ μὲ τοὺς Ρωμοῦσους.

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ περὶ τῆς Γαλλίας
ῥωτήσετε τὸν Ρῆγα μας ὅταν ἐδὼ γυρίσῃ,
ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ περὶ τῆς Ἀγγλίας
ῥωτήσετε τὸν Βασιλεῖρα νὰ σὰς πληροφορησῇ.